

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΣ την έβδομάδα — μονον μία φορά θά βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Ενδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
καί 'στων 'Αθηνών την πόλιν — καί είς την άλλοδαπην,
καί είς την 'Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Ενδρομή γιά κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

γιά τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα καί 'στό χίρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίλι.
Γράμματα καί συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Νοεμβρίου είκοστή,
Τσελιγκάδες ξακουστοί.

Τετρακόσα σαράντα καί νέα
καί ρητόρων παρλάτα γενναία.

**Οί Τσελιγκάδες τῆς 'Βουλῆς
κι' ό παληομοδργός Φασουλῆς.**

Χαρίλιας Μῆτσος, Θεωδωρῆς, τρεῖς Τσελιγκάδες πρώτης,
όπου γι' αὐτούς λυσσομανᾷ ό κάθε πατριώτης.

Θεό.—'Ορέ Χαρίλια, ποῦ τὰ πᾶς τὰ προύβχτα ;
Λαο.—'Στῇ στάνη...
Θεό.—'Ορέ χαρά 'στά προύβχτα, χαρά καί 'στουν τσο-
ύρι κι' πῶς δέν σοῦφυγαν θαυμαζῶ κι' άπουρῶ... [πάνη!...
Λαο.—Τὰ τάισα, τὰ 'πότισα γιά κάμπουσο καιρό,
γιά τοῦτ' άγρύπνησα νυχτιάς κι' χιονισμένα βράδια
κι' 'δύς τα ποῦς τὰ 'πάχυνα... σάν Κρητικά κ ο υ ρ ᾶ δ ῖ α.
Θεό.—Κι' 'Ιγού, Χαρίλια, μιά φουρά οὔ πραδικημένος
ἔμουν τσοπάνος διαλεκτός, τσοπάνος ξακουσμένος,
κι' ἦταν γιομάτ' ἡ στρουγγα μου μέ προύβχτα κι' γίδια
κι' τὰ μαλλιά τούς 'κούρευα μέ κουρτερᾶ ψκλιδία,
κι' 'σοῦραγα κι' 'σοῦραγα κι' είς κάθε σούριγμα μου
μπέ μπέ μπέ 'βελάζανε κι' 'τρέχανε σιμά μου.
Μά μίαν ἡμέρα μούφυγαν κι' εὔρέθ' ἡ στάνη άδεια
κι' στῇ 'δική σου 'τρώπωσαν τάναθεματισμένα,
κι' τοῦ Χαρίλια 'γιομισε ἡ στρουγγα μέ κουπάδια
κι' φτω τους νά μή βασκαθοῦν κι' ξαναλθοῦν σ' 'ιμένα.
Μῆτ.—'Ορέ κι' οὔ Μῆτσους έργετι, αὐτούς ποῦ θά σᾶς πάρη
του πρὸ καλό σᾶς λαγαρνί, του ποῦ καλό κριάρι.
'Ενας κινούριος τσίλιγκας σᾶς εἰλούσε τούν βῆχα...
κι' ένα ψυροπούβχτο 'στῇ στάνη μου δέν εἶχα,
μα τώρα γιά κυττάζετι τὴν στρουγγα μου γιομάτη
κι' σκίρδα γιά τοῦ καθενός άβασκαντζῆ τοῦ μάτι.

Χαρ.—'Ορέ ποῦ 'φύτρουςες κι' σύ γιά νά μᾶς κουροιδέψης ;
Θεό.—'Ορέ μέ φούντιγγ κι' μέ σκρίπ τὰ προύβχτα θά θρέψης;
Μῆτ.—'Ορέ γιά τοῦτο, Θεωδωρῆ, νά κάνης τῇ δουλειᾶ σου...
κλάψε τῇ μύρη μοῖρα σου κι' τράβα τὰ μαλλιά σου
κι' μέτρα τοῦ κουπάδι σου, ὅρε κατακαυμένε...
άμμ, τί; μονάχα σᾶς τούς ὀρὸ τσομπάνηδες θά λιώνε;
κι' 'ιμένα τώρα οὔ ντουνηῖς τσομπάνη θά μέ λιών...
γιά 'δέστε τοῦ κουπάδι μου ποῦς πάει... εἴ! εἴ!
Χαρ.—Μέ τὰ 'δικά μου προύβχτα κι' σύ τσομπάνης 'βγῆκες
κι' μέσα 'στοῦ ρουθοῦνι μᾶς ποῦλι μᾶς παραμπῆκες.
Δύου μονάχα κι' ἡ Βουλῆ τσομπανάρου, θέλει
κι' 'έπρετι, Μῆτσου, νά γενῆς τῆς στρουγγας μᾶς κοπέλι,
κι' ἂν θέλτε τοῦ χρυσόμαλλου νά πιάσουμε κριάρι
μ' 'ιμένα θά τοῦ πιάσετε, τούν 'Ελλῆνα 'Ιάσσουνα.
Ξέρεις κι' ποῦς τοῦ Σύνταγμα, καλό μου παληοκάρι,
ὀρὸ στρουγγαίς θέλει μονάχα, τὴν μείζουνα κι' 'ελάσσουνα
κι' ὄχι κι' τῆς εἰλάσσουνας κι' ἄλλη εἰλάσσουνα νάναι
γιατί τὰ γιδοπούβχτα θ' άρχίσουν νά πεινάνε.
Γιά 'δέστε τοῦ κουπάδι μου ποῦς πάει... γοῦ! γοῦ!
νά τοῦ σοριζῶ μία βελᾶ νά 'δῶτε ποῦς άκούει.
Τούς λῆω ποῦς 'μουφλοῦψα κι' μέρα μεσημέρι
θά μᾶς σφαλοῦν τῆς στρουγγας μᾶς μέ μαύρου θαυλοκέρι
κι' 'κεῖνα 'πίσου μ' άλλοῦθάν βόρνηπώντας τὰ κουδούνια
κι' ροβολοῦν άπ' τῆς κερραῖς κι' άπὸ τὰ ριόβούνια.
Γιά 'δέστε τοῦ κουπάδι μου... τοῦ πάω 'στοῦ Τατόι
γιά νά τοῦ 'δῶ κι' οὔ 'μορφονεῖς... ἔρε! εἴ! βόι βόι!

Γιὰ 'δὸςτέ μου, μωρὲς παιδιὰ, μεγάλη καρμουζα
νὰ τραγουδήσου θλιβερά τῇ στάνῃ τῇ μουφλούζα.

Στρούγγαις, μούργοι, προβατάνια,
παλιοτραγὰι, μὲ μουστάκια,
καρδαρίτσαις,
γαϊδουρίτσαις,
φλογερίτσαις,
λιάραις, γκλίτσαις,
ὅλα πᾶν κι πᾶν κι πᾶν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπᾶν.

Προβατίναις, λαγιαρνάκις,
τόσα ναπολεονάκια,
βεντουρίτσαις,
μπακιρίτσαις,
κι λιρίτσαις,
κι μανδρίτσαις,
ὅλα πᾶν κι πᾶν κι πᾶν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπᾶν.

Ἡ παχειαὶς παχειαὶς λογάρις
γιὰ τοὺς ξένους τῆς μαγάραις,
βαλβιδάκια
κι ἐξοδάκια
γιὰ ζυδάκια
κι λαδάκια,

ὅλα πᾶν κι πᾶν κι πᾶν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπᾶν,
κι μὰς ἦτανε γραφτό
νὰ μὴν ἔχουμε λιεφτό...
ποὺς σὰς φαίνεται κι' αὐτό;

Σὰς λιέω ποὺς 'μουφλούζεψα κι σείς μου τραγουδάτε,
σὰς λιέω ποὺς 'μουφλούζεψα κι σείς χουροπνῶδατε.
Παιδιὰ μ' σὰν θέλτε κανουνιὰ, πού τοῦ μεγάλο γανόνει,
ἰμένα νὰ 'ρουτήσετε τοὺν πρῶτο καπετάνο,
κι' ἰγού χουρὶς νὰ σκιάζουμαι θὰ ρίζου τοῦ κανόνι
δέκα βολαὶς καλλίτερα κι' ἀπὸ τοῦν Καραπάνο.

Σὰς ἐβγαλ' ἀπερροπώπους μὲ τὰ πουλλά μας χρέη,
ἰγού πουλλά σὰς 'μίλησα κι' ἀκούμη θὰ 'μιλήσω,
κι 'λάτε τώρα γύρω μου, μωρὲ τσουπαναρέσι,
γιὰ νὰ μὲ πασσαλείψετε γιὰκούρτι σακκουλίσο.

Ἰγού ἐξεβαρβάρωσα μονάχα τὴν Ἑλλάδα
κι' ἀδύνατη τὴν ἔκαμα τοῦ Φαραῶ 'γελάδα,
οὐλον τοῦν κόσμο ἔσκιαζε ἡ βροντερὴ φωνή μου
κι' ἰγού βαρῶ τοὺς δανειστὰς μὲ Φασουλὴ σκοτῶστρα...
ἐπὶ εἶπε μέσα 'στὴ Βουλὴ τοῦ πρῶτο λαγιαρνί μου,
πού 'στοὺς Ἰγγλέζους τῶστεϊλα γιὰ δειγμά κι γιὰ μύστρα,
κι καθ' Ἑβραίους μασκαρὰς ἐρρίχτηκε νὰ γόαρη
τοῦ πρὸ καλοῦ μου λαγιαρνισοῦ τοῦ μαλλιαρὸ τουμαρι.

Ἰγού πουλλά σὰς ἔμαθα κι' ἀκούμη σὰς μαθαίνω,
ἰγού, μωρὲ, γιὰ Σύνταγμα μὲ γλιέπεις κι πεθαίνω,
κι' ἡ στρούγγα σὰν δὲν γίνετι κοινεβουλευτικῶς
πέφτω κι σεληνιάζουμι σὰν ἐπιληπτικῶς.

κι' ἀφρούς ἀπὸ τοῦ στόμα μου κι' ἀπὸ τῇ μύτῃ βγαίω
κι' μία σκούφια κόκκινη σὰν παπαρούνα βάζω.

Ἰγού, μωρὲ, τί νὰ σὰς 'πῶ... κι' ἂν γλιέπω πῶς πᾶν
μὲ φτάνει ποὺς μὲ τοὺς θεσμούς ἡ μάγτρα κυβερνᾶται
ὅρὲ θεσμούς γιὰ τὸ Θεὸ μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
κι' ἂν δὲν φυλάτι τοὺς θεσμούς κακὴ δουλειὰ θὰ τρεῖ.
Μὲ τούτους σὰς ἐξέψαμε, μὲ τούτους θὰ σὰς ζέψουμε,
μ' αὐτοὺς ἐμουφλούζεψαμε, μ' αὐτοὺς θὰ μουφλούζεψαμε.

Κι' ἂν τοὺς θεσμούς ἐφύλαγι κι' οὐ Μῆτσος ὁ τσουπάνος
οὐ τύπος μας δὲν θάτανε τοῦ κόσμου μπεχλιθάνη...
μ' αὐτὸν χρεωκουπήσαμε σὲ μιὰν ἐξαμηνία
γιὰτὶ γιὰ στρούγγα 'γρήγουρα τοὺν ἔσφιξε μανιὰ,
κι' ὅρα ποὺς φαίραμε κι' ἰγού δὲν σὰς τοῦ κρυθῶ,
κι' οὐ Μῆτσος φταίει μοναχὰ... ἰγού τὰ χέρια νῆω.
Ἄν τοὺς θεσμούς δὲν 'κλώτσαγε μὲ χέρια κι ποδάρι
ἢ λῆραις ἀπὸ 'πάνω μας θὰ 'φευγανε σὰν διαρροὶ.

Ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔμαθα τοῦ ποὺς νὰ μὴ χαζένετε,
τοῦ ποὺς νὰ δανειζόσαστε κι ποὺς νὰ μουφλούζεστε,
κι' ὅρα τὸ σκούζης 'στὴ Βουλὴ κι' ὅρα τὸ κουδουνίζης
κι' ὅρα τὸ κραινὴς δυνατὰ χουρὶς νὰ κουκκινίζης,
ἰγού, ὅρὲ, μ' εὐγένειαις Ἰγγλέζικαις σὰς 'σκλάβωσα
κι' ἰγού μὲ φόρους ἄλ' ἀνγκλαὶ οὐς τῶρα σὰς 'παλάτω.

Ἰγού, ὅρὲ, σὰς 'γνώρισα μὲ Λάου κι μὲ Ροῦ
κι' ὅρα ντὶ σιέκλ 'γενήκατε κι' ἀνθρώποι τοῦ καιροῦ,
ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔμαθα τὰ φοῦντα κι' τὰ χρέη
κι' ὅρα σὰς μάθω 'γρήγουρα νὰ βγαίνετε σεργιάνι
ζυπούλτοι, ξεβράκουτοι, παλαιοκασσιδιάρει,
χουρὶς ἐντύπουσι καμμιὰ ἢ γόδυμνια νὰ σὰς κάνη.

Ἰγού σὰς ἐκουβάλησα κι Φράγκους χασουμέρηδες,
ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔκανα ζητιάνους κι παγκιέρηδες,
ἰγού σὰς ἔδασκαλέψα κι γιὰ θεσμούς κι νόμους,
ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔνοιξα παντοῦ σιδηροδρόμους,
κι' ἔδανε 'λίγη προκοπὴ κι τὰ 'δικὰ σὰς μέρη
κι' ἔγινε τοῦ Ρουμαϊκο Βασιλείο κι' αὐτό,
κι' ἀπὸ τ' Ἀγρίνι μιὰ χαρὰ τραβᾷς 'στοῦ Κρουνέρι
κι' ἐμὲς ἀπ' τὰ Καλάβρυτα τραβᾷς 'στοῦ Διακοφτό.

Ἰγού κι τρία ἔφερα βατσέλα πρὸ καιροῦ
κι' ὅρα θὰ τὰ δέσουμε εἰς τὴν Κρεμμυδαρῶ,
ἰγού, ὅρὲ, σὰς 'τάισα 'στὴν ἔρημου μὲ μάννα
κι' ὅρα σὰς ἔδωκα δυνατὸ κι μπόλικον μπαζίσι,
κι' ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔσκουζα μὲ μιὰ φωνὴ καμπάνα
ποὺς κι' ἡ Γιελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ κι θὰ ζήσῃ.

Θοδ.—Κι' ἰγού τὴ λύρα μου βαρῶ, κι' ἰγού τὴ λύρα παῖ
οὐσὰν τοὺν Λουδοβίκο μας, τοὺν πρῶτο Βαυκερῶ,
κι' ἰγού μὲ δαύτην τραγουδῶ τὴ μαυρὴ μας τὴ μύτρη
κι' ὅρα μὲ δαύτην τραγουδῶ τὴ μαυρὴ μας τὴ μύτρη
κι' ὅρα μὲ δαύτην τραγουδῶ τὴ μαυρὴ μας τὴ μύτρη.

Μὰ δὲν μοῦ λῑτέ, ρὲ παιδιὰ, ποὺς ἐστὶ 'δυστυχῆσαι;
μὴνα πολέμους 'κάναμε, μὴνα κι' ἐναυμαχήσαμε;

ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

ἰγού, ὅρὲ, σὰς ἔμαθα μὲ τὴν ἑλευθερίαν
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

Λαγιαρνάκια μ'
λαχανάκια μ'
γαϊτανάκια μ'
κορδονάκια μ'

ὅλα πᾶν κι πᾶν κι πᾶν
κι σὰν ἄχιουρα σκουρπᾶν.

Μῆτ.—Κουρνιαζέτε τριγύρου μου, καυμένα προῦδατα μου,
κι' ἰγού μὲ τὴ φλογέρα μου θὰ σκούζω τοὺν σεβντὰ μου.
Ὅσο ἀρχιτσουπανήδες κι πρωτοκαπετάνοι
τὰ λυσάκα τοὺς ἔφαγαν γιὰ τὴν 'δική μου στάνη,
κι' ὅρα ποὺς μὲ περγελούν κι ποὺς δὲν μὲ ψηφᾶνε
κι' οὐλοὶ τοὺς σὰν μαντρόσκυλα ριχτήκαν νὰ μὲ φᾶνε.

Γιὰ κατὶ φοῦντιγγ κι γιὰ σκρίπ ἔχουμεζαν 'στοῦν Μῆτσο
κι' ὅρα ποὺς μὲ τὴ φλογέρα μου θὰ σκούζω τοὺν σεβντὰ μου.
Ὅσο ἀρχιτσουπανήδες κι πρωτοκαπετάνοι
τὰ λυσάκα τοὺς ἔφαγαν γιὰ τὴν 'δική μου στάνη,
κι' ὅρα ποὺς μὲ περγελούν κι ποὺς δὲν μὲ ψηφᾶνε
κι' οὐλοὶ τοὺς σὰν μαντρόσκυλα ριχτήκαν νὰ μὲ φᾶνε.

κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

Κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

(Οἱ δύο Κῶτσοι ἐρχονται πιασμένοι φιλικῶς,
ὁ Κῶτσος τῆς Τριπολιτσᾶς κι' ὁ Π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ ῶς.)

Προ.—Βαρᾶτε κι' οὐ τσουπαναρός τῆς Ἀρτας νὰ περῶσῃ
κι' αὐτοῦνος μὲ τὴν Πρόδου προῦρίσται νὰ δράσῃ...
μὲ τοῦ γαλάτου τοὺν ἀφρὸ γιμίζω τῆς καρδάραις μου
κι' ἀπὸ τὴν Πρόδου ζαπλῶν τῆς ποδάρις μου.
Μονάχα τοὺν Σταυρόπουλο τραβῶ κι τοὺν Καίρη,
οὔτε παλαιομαντρόσκυλο τὴν στρούγγα μου φυλάει,
μὰ θὰν 'ἀρχίσω 'γρήγουρα μαζί σας παναγύρι...
θὰ κάνω προῦδατα πουλλά κι' ἰγού μὲ τοῦ κελῖ...
ἔχω κι γρόσα δυνατὰ γιὰ νὰ περισυδεύω
κι' ἀλύπητα γιὰ προῦδατα κι μούργους νὰ ζουδεύω.
Γιὰ 'δὲστε τί τσουπαναρός, 'ψηλὸς σὰν τὰ γκαμήλια,
κι' ἰγού μοναχὸς ἀνοιζα τὰ μάτια τοῦ Χαρίλια,
κι' ὅρα τώρα κουκουρεύεται μὲ τὴν 'δική μου γνώσι,
ἀλλ' ἐστὶ Δίκης οὐφθαλμὸς κι' ὅρα τοῦ μετανοώσῃ.
Μῆτ.—Καλῶς τουν κι τοὺν γέρο-Πιέτ, ποὺ 'λύσσαξε μ' ἰμένα.
Πιέτ.—Ἰγού, ὅρὲ, 'μουφλούζεψα κι 'χάθηκα γιὰ σένα,
κι' ἡ μούλα μὲ τὰ πισινὰ, ρὲ Μῆτσου, θὰ σοῦ δώκῃ...
Μῆτ.—'Ὅρὲ, γιατί... μὴ σόφαγα κι' ἰγού τοῦ πιρνοκόκι;
Πιέτ.—'Εσυ, ὅρὲ, τὰ γίδια μου 'στὴν στρούγγα σου τὰ πῆρες
κι' ἔρημου μὲ παρατήσατε γιὰ νὰ μὲ τρῶν ἡ ψίραις,
κι' ὅρα νὰ 'βρῶ ψωρογίδα γυρίσω μὲ φανάρι
κι' ἰγού 'μαί κι' ἀρχιτσέλιγκας, ἰγού 'μαί κι' μανὰρι.
Μῆτ.—Τί σοῦ κατέβη πιστικὸς νὰ γένῃς 'στὰ γεράματα;
ἡ στρούγγα θέλει λεβεντιά κι νιότη κι' ἄλλα πράματα,
γιατὶ οὐ κατὶ παλιόγκας πολλοὺς καυμὰς τραβᾷ...
Πιέτ.—Τσουπάνος ὅπως προῦδατα!... ὦχ! βαι, βαι, βαι...
Μῆτ.—'Ὅ Θεοδωρῆ, καυμένα Πιέτ, σοῦ πῆρε τὸν Λαπάνα;
Πιέτ.—'Ὅρὲ λοιποῦν ἀπὸ τοῦ Πιέτ στήλας μὲ τὴν κατὰ...

Ἄλλ' ἐστὶ Δίκης οὐφθαλμὸς κι' ὅρα τοῦ μετανοώσῃ.
Μῆτ.—Καλῶς τουν κι τοὺν γέρο-Πιέτ, ποὺ 'λύσσαξε μ' ἰμένα.
Πιέτ.—Ἰγού, ὅρὲ, 'μουφλούζεψα κι 'χάθηκα γιὰ σένα,
κι' ἡ μούλα μὲ τὰ πισινὰ, ρὲ Μῆτσου, θὰ σοῦ δώκῃ...
Μῆτ.—'Ὅρὲ, γιατί... μὴ σόφαγα κι' ἰγού τοῦ πιρνοκόκι;
Πιέτ.—'Εσυ, ὅρὲ, τὰ γίδια μου 'στὴν στρούγγα σου τὰ πῆρες
κι' ἔρημου μὲ παρατήσατε γιὰ νὰ μὲ τρῶν ἡ ψίραις,
κι' ὅρα νὰ 'βρῶ ψωρογίδα γυρίσω μὲ φανάρι
κι' ἰγού 'μαί κι' ἀρχιτσέλιγκας, ἰγού 'μαί κι' μανὰρι.
Μῆτ.—Τί σοῦ κατέβη πιστικὸς νὰ γένῃς 'στὰ γεράματα;
ἡ στρούγγα θέλει λεβεντιά κι νιότη κι' ἄλλα πράματα,
γιατὶ οὐ κατὶ παλιόγκας πολλοὺς καυμὰς τραβᾷ...
Πιέτ.—Τσουπάνος ὅπως προῦδατα!... ὦχ! βαι, βαι, βαι...
Μῆτ.—'Ὅ Θεοδωρῆ, καυμένα Πιέτ, σοῦ πῆρε τὸν Λαπάνα;
Πιέτ.—'Ὅρὲ λοιποῦν ἀπὸ τοῦ Πιέτ στήλας μὲ τὴν κατὰ...

Φ.—Γὰρ! γὰρ!... σταθῆτε μιὰ στιγμή, ἀρχιτσουπαναρέσι,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο
κι' ἔτσι ἀπὸ τοὺν πόλεμου ἐκείνου τοὺν Βουλγαρικο,
τοῦ ποὺς κι τοῦ χέρι μου τοῦ πουλυκανανάκικο

**Ἐκ τοῦ κατὰ Χαρίλαον νωποῦ Εὐαγγελίου
πρόσχωμεν τὸ ἀνάγνωσμα, τὸ πλῆρες μεγαλείου.**

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ Τρικούπης ὁ Πιλάτος
ἐσάρωσε τῶν ἐθνικῶν τὸ κόμμα κατὰ κράτος,
καὶ τὰς συμβάσεις ἐδείξεν ὡς ὄντως ἀληθεῖς,
τὸν Ράλλον δὲ συνέλαβε μετ' ἄλλων Βουλευτῶν,
καὶ μίαν ψευδοσύμβασιν καλὰ μὲν περιθείς
κι' ἐμπλήσας ὄρους καὶ χολῆς ἐπότιζεν αὐτόν.

Καὶ διὰ λόγου γέμοντος ρητορικῆς εὐκλείας
τὸν Ράλλον ἐφραγγέλωσε κι' ἐσταύρωσε κι' ἐκύλισε
τὰ δ' ἔντερά του ἔχυσεν ἐκ μέσης του κοιλίας,
ὁ μεθερμηνευόμενος ἐστὶ τὸν ἐξεκοίλισε.
Κι' ἐθρυμμάτισθ' ἡ μιὰ τῶν ἐθνικῶν ἀγέλη
καὶ τούτους μιζομανδύλον ποιήσας καὶ κουρέλι
ἐκάθηρε τὴν ρὴν' αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ Γροφεία τῶν
κι' ἐφάλεν ἀληλοῦα ἡ πλειονοψηφία του.

**Ἐκ τοῦ κατὰ τοὺς Παλλικοὺς μεγάλου τροπαρίου
πρόσχωμεν τὸ ἀνάγνωσμα, τὸ πλῆρες μαρτυρίου.**

Ἐπὶ τοῦ ξύλου σήμερον κρεμάται παρακμάσας
ὁ τὸ Κουβέρνο σύζυλον ἐν ὕδασι κρεμάσας.

Στέφανον περιτίθεται βαρὺν ἐξ ἄκανθῶν
ὁ στεφνῶσας τοὺς Ρωμηοὺς διὰ κολοκυνθῶν.

Συμβάσεις περιβάλλεται ψευδεῖς μὲ παπαρδέλαις
ὁ περιβάλλων δανειστὰς ἐν μελαναῖς νεφέλαις.

Ράπισμα κατεδέξατο καὶ χάλαζαν κολάφων
ὁ κολαφίζων δυστυχεῖς κατόχους χρεωγράφων.

Ἦλαις ὁ λάλος τῶν θεσμῶν Νυμφίος προσηλώθη
λόγχῃ καιούσῃ κι' αἰχμηρᾷ ὁ Λόρδος ἐνεκρώθη.

Τὰ πάθη προσκυνούμεν σου καὶ τὴν φκφλαταρίαν σου,
δεῖξον ἡμῖν, Πρωθυπουργέ, καὶ τὴν μουφλουζαρίαν σου.

**Ἐπινίκιον βερὺ
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ.**

Τὸ γένος ἐξηγόρασας ἐκ τῆς δεινῆς κατάρας
τὸν φόρτον τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρας,
ὅτε δ' ἐπαύθης τῆς Ἀρχῆς, μὲ πᾶσαν σου θυσίαν
ἐφύλαξας καὶ τοὺς θεσμούς καὶ τὴν ἀθανασίαν,
πρὸς τὴν Καρχαλοῦ τραπεῖς
καὶ τὴν χεῖρ' ἀποκοπεῖς,
μέγα δὲ κάρφος καταστὰς καὶ τρόμος τοῖς διώξαι.
Σωτήρ τοῦ γένους δόξα σοι.

**Καὶ ὁλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Δημήτρης Νεπαδόπουλος, αὐτὸς ποὺ διευθύνει
τὸν τῶν Ὑδρῶν Σύνδεσμον ἐν τάξει κι' ἐν εἰρήνῃ,
Ἡμεροδείκτας ἐβγάλε πρωτοφανεῖς καθ' ὅλα
μὲ σύμβολα διάφορα, σημαῖες, προσόδοι,
καὶ μὲ πρωτοπαλλήκαρα καὶ μ' ἥρωας νησιώται,
ἦγον Ὑδρῶνους, Ψαριανούς, καὶ μερικὸς Σπετσιώται.
Κι' ὡς τρέξῃ πρὸς τοῦ Μαϊνάρτ' ὁ καθεστώς
γιὰ ν' ἀγοράσῃ καὶ νὰ ὀῇ τί καν' ἡ γενναϊότης.

Τὸ Λοῦθρον, ὅπου χαίρεται καγένας νὰ τὸ βλέπῃ
κι' ὁ Κανελλόπουλος σφῶς καθ' ὅλα τὸ διέπει,
εἰς τοῦ Διόλου τὴν ὁδὸν καταλαμποκοπᾷ
μὲ σκευὴ τιμαλφέστατα, μὲ βάζα καὶ λοιπά.
Ἐκεῖ χρυσὸς καὶ κρυστάλλος, ἐκεῖ καὶ πορσελάννα...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος γιὰ τέτοια εἶναι μάννα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστίου κονιορτὸς πολὺς.